

Libris .RO
Respect pentru oamenii de cărți

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A TREIA

Orășul de Stică

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA JINGA

GRUPUL EDITORIAL CORINT

PORTALUL

FRIGUL MUȘCĂTOR DIN URMĂ CU O SĂPTĂMÂNĂ SE SFÂRȘISE; SOARELE strălucea cu putere când Clary străbătu grăbită curtea prăfuită din fața casei lui Luke, cu gluga jachetei pe cap, ca să-i țină părul să nu i-l susțină vântul pe față. S-o fi încălzit ea vremea, dar vântul dinspre East River putea fi încă tăios. Aducea cu el și un slab iz de chimicale, amestecat cu mirosul din Brooklyn, de asfalt, de benzină și de zahăr ars de la fabrica abandonată din capătul străzii.

Simon o aștepta pe veranda din față, tolănît într-un fotoliu cu arcurile rupte. Îmbrăcat în jeansi, își ținea DS-ul în echilibru pe genunchi și împungea în el destoinic cu *stylus*-ul.

— Rupere! zise el, când ea urcă treptele. I-am spart pe toți la Mario Kart.

Clary își dădu gluga jos, scuturându-și părul din ochi și scotocind în buzunar după chei.

— Unde-ai fost? Te-am sunat toată dimineața.

Simon se ridică, vârându-și tăblita pălpăitoare în geanta de laptop.

— Am fost la Eric. Repetiții cu trupa.

Clary încetă să mai zgâlțâie cheia în broască — mereu se bloca — un timp destul de lung cât să se încrunte la el.

— Repetiții cu *trupa*? Vrei să spui că încă mai ești...

— În trupă? De ce n-aș fi?

Întinse mâna pe lângă ea:

— Stai, lasă-mă pe mine.

Clary rămase pe loc, în vreme ce Simon întoarse expert cheia, apăsând exact cât trebuia și făcând încuietoarea veche și îndărătnică să se deschidă brusc. Mâna lui i-o atinse pe a ei; pielea îi era rece, de aceeași temperatură cu a aerului din jur. Ea se înfioră puțin. Abandonaseră de numai o săptămână încercarea lor de relație romantică, iar ea încă se simțea confuză ori de câte ori îl vedea.

— Mersi.

Își luă cheia înapoi fără să se uite la el.

Era foarte cald în sufragerie. Clary își atârnă jacheta în cuierul din hol și se îndreptă spre dormitorul de oaspeți, urmată de Simon. Se încruntă. Valiza ei era deschisă pe pat ca o scoică, iar hainele și caietele de schițe împrăștiate peste tot.

— Parcă trebuia să pleci în Idris peste vreo două zile, zise Simon, plimbându-și privirea peste acel talmeș-balmeș, puțin demoralizat.

— Plec, dar nu mă pot hotărî ce să iau la mine. Nu prea am rochii sau fuste... și dacă n-am voie să port pantaloni acolo?

— De ce să n-ai voie să porți pantaloni? E o altă țară, nu un alt secol.

— Dar vânătorii de umbre sunt de modă veche, iar Isabelle poartă întotdeauna rochii..., izbucni Clary și oftă. Nu-i nimic. Pur și simplu dau vina pe garderobă când de fapt sunt îngrijorată pentru mama. Hai să vorbim despre altceva. Cum a fost repetiția? Tot nu aveți un nume pentru trupă?

— A fost bine.

Simon se săltă pe birou, bălgănidu-și picioarele.

— Ne-am gândit la un nou motto. Ceva ironic, cum ar fi: „Am văzut un milion de fețe și le-am dat rock la vreo optzeci la sută”.

— Le-ai spus lui Eric și celorlalți băieți că...

Respect pentru Că sunt vampir? Nu. Nu-i genul de lucruri pe care să le pui pe tapet într-o conversație obișnuită.

— Poate că nu, dar ei sunt *prietenii* tăi. S-ar cuveni să știe. Și, de altfel, or să credă că asta te face și mai mult un zeu al rockului, ca vampirul Lester.

— Lestat, zise Simon. Asta m-ar face ca vampirul Lestat. Iar el e personaj de ficțiune. Oricum, eu nu te văd alergând pe la toți prietenii ca să le spui că ești vânător de umbre.

— Care prieten? Tu ești prietenul meu.

Se aruncă pe pat și se uită la Simon.

— Iar ție îți-am spus, nu?

— Pentru că n-ai avut încotro.

Simon își lăsă capul într-o parte, cercetând-o cu atenție; lumina veiozei de la capul patului i se reflecta în ochi, făcându-i argintii.

— O să-mi lipsești, cât ai să fii plecată.

— Și tu o să-mi lipsești, zise Clary, deși fiecare milimetru pătrat de piele i se înfiora de anticipare nervoasă, ceea ce o făcea să nu se poată concentra.

Mă duc în Idris! cânta mintea ei. Am să văd patria vânătorilor de umbre, Orașul de Sticlă. Am să-o salvez pe mama.

Și-am să fiu cu Jace.

Ochii lui Simon o fulgerără de parcă i-ar fi putut auzi gândurile, dar glasul îi era bland:

— Mai spune-mi o dată, de ce trebuie să te duci *tu* în Idris? De ce nu se pot ocupa Madeleine și Luke de treaba asta, fără tine?

— Mama a obținut vraja care a pus-o în starea asta de la un vrăjitor, Ragnor Fell. Madeleine spune că trebuie să-l găsim, dacă vrem să știm cum se întoarce vraja. Dar el n-o cunoaște pe Madeleine. O știa pe mama, iar Madeleine speră că o să aibă încredere în mine, pentru că semăn atât de tare cu ea! Iar Luke nu poate veni cu mine. Adică, ar putea veni în Idris, dar se pare că n-ar putea intra în Alicante fără permisiunea celor din Conclav, iar ei n-or să i-o dea. Și să nu-i pomenești despre asta, *te rog* — e într-adevăr foarte nemulțumit că nu poate merge

cu mine. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Madeleine dinainte, nu cred că m-ar fi lăsat să plec niciun.

— Dar va fi și clanul Lightwood acolo. Și Jace. Or să te ajute ei. Adică, Jace a spus că o să te ajute, nu? N-are nimic împotrivă că te duci acolo?

— Desigur, el o să mă ajute, zise Clary. Și bineînțeles că n-are nimic împotrivă. E chiar de acord.

Dar asta, o știa, era o minciună.

După ce vorbise cu Madeleine la spital, Clary se dusese direct la Institut. Jace fusese primul căruia îi dezvăluise secretul mamei sale, chiar mai înainte de Luke. Iar el o ascultase, uitându-se lung la ea, devenind din ce în ce mai palid în timp ce ea vorbea, de parcă i-ar fi spus nici mai mult, nici mai puțin decât că ar fi putut s-o salveze pe mama ei dacă îi scoteau tot sângele din el, lent, cu cea mai mare cruzime.

— Nu te duci, spusește el, de îndată ce terminase ea de vorbit. Chiar dacă trebuie să te leg și să stau grămadă peste tine până-ți trece fantasia asta nesănătoasă, dar n-o să te duci în Idris.

Clary se simți de parcă i-ar fi dat o palmă. Crezuse că el va fi încântat. Alergase tot drumul de la spital până la Institut ca să-i dea veste bună și, când colo, el rămăsese în pragul ușii privind-o crunt.

— Dar tu o să te duci.

— Da, o să *ne* ducem. *Trebui*. Conclavul i-a convocat pe toți membrii activi care se pot deplasa în Idris pentru o masivă adunare a Consiliului. Or să voteze ce e de făcut în privința lui Valentine și, de vreme ce noi suntem ultimele persoane care l-au văzut...

Clary dădu asta deoparte.

— Deci dacă tu te duci, eu de ce nu pot veni cu tine?

Întrebarea pusă atât de direct păru să-l scoată și mai tare din sărite.

— Pentru că acolo n-ai fi în siguranță.

— Oh, pe când aici sunt în siguranță! Am fost la un pas de-a fi ucisă de zece ori în ultima lună și de fiecare dată chiar aici, în New York.

— Asta pentru că Valentine își concentrase forțele asupra a două Instrumente mortale care se aflau aici, zise Jace, printre dinți. Acum o să-și îndrepte atenția spre Idris, știm cu toții...

Respect pen Cu greu am putea fi siguri de aşa ceva, zise Maryse Lightwood.

Apăruse în umbra culoarului, neobservată de nici unul dintre ei; acum înaintă, în luminile puternice de la intrare. Iar acestea îi dezvăluiră semnele de epuizare care păreau să-i tragă în jos trăsăturile feței. Soțul ei, Robert Lightwood, fusese rănit cu otravă de demon, în bătălia din urmă cu o săptămână, și de atunci avusese nevoie de îngrijire permanentă; Clary nu putea decât să-și închipui că de obositoare trebuia să fie.

— Iar Conclavul vrea s-o cunoască pe Clarissa. Știi asta, Jace.

— Conclavul se poate duce dracului.

— Jace! zise Maryse, pe un ton schimbător, sincer părintesc. Controlează-ți limbajul.

— Conclavul vrea o grămadă de lucruri, se corectă Jace. Nu e obligatoriu să le și obțină pe toate.

Maryse îi aruncă o privire aspră, de parcă știa exact despre ce vorbea și nu-i aprecia atitudinea.

— Conclavul are deseori dreptate, Jace. Nu-i lipsit de noimă din partea lor să vrea să stea de vorbă cu Clary, după toate cele prin care a trecut. Ceea ce le-ar putea spune ea...

— Lasă că le spun eu tot ce vor să afle, zise Jace.

Maryse oftă și își întoarse ochii albaștri spre Clary.

— Deci să-țeleg că ai vrea să vii în Idris?

— Doar pentru câteva zile. N-o să încurci pe nimeni, zise Clary, uitându-se rugător la Maryse peste privirea de foc cu care o țintuia Jace. Jur!

— Întrebarea nu e dacă o să încurci pe cineva; întrebarea e dacă o să vrei să te înfățișezi Conclavului când vei fi acolo. Ei vor să stea de vorbă cu tine. Dacă spui nu, mă îndoiesc că putem obține autorizația să te luăm cu noi.

— Nu..., începu Jace.

— O să mă înfățișez Conclavului, îl întrerupse Clary, deși gândul îi trimise fiori reci pe șira spinării.

Singurul emisar din partea Conclavului pe care-l cunoscuse până atunci era Inchizitoarea, în preajma căreia nu fusese tocmai plăcut să se afle.

Maryse își frecă tâmpalele cu vârful degetelor.

— Atunci ne-am înțeles.

Totuși glasul ei nu sună a înțelegere de comun acord, ci mai degrabă încordat și fragil ca o strună de vioară întinsă la maximum.

— Jace, condu-o pe Clary, apoi te-aștept în bibliotecă. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Dispărut înapoi în umbre fără nici un cuvânt de la revedere. Clary se uită lung în urma ei, simțindu-se că și când cineva ar fi aruncat peste ea o găleată de apă rece ca gheță. Alec și Isabelle păreau să-și iubească sincer mama și era sigură că Maryse nu era, de fapt, o persoană rea, însă nu era nici prietenoasă.

Gura lui Jace era o linie aspră.

— Acum uite ce-ai făcut!

— Trebuie să mă duc în Idris, chiar dacă tu nu înțelegi de ce, zise Clary. Trebuie să fac asta pentru mama.

— Maryse are prea mare încredere în Conclav, zise Jace. E obligată să credă că ei sunt perfecți, iar eu nu-i pot spune că nu sunt, pentru că...

Se opri brusc.

— Pentru că aşa ceva ar spune Valentine, zise ea.

Se aștepta la o explozie, dar el nu răspunse decât:

— Nimeni nu-i perfect. Întinse mâna și împunse butonul ascensorului cu degetul arătător. Nici măcar Conclavul.

Clary își încrucișă brațele la piept.

— Chiar ăsta e motivul pentru care nu vrei să vin și eu? Pentru că n-ăș fi în siguranță?

Un lică de surprindere fulgeră pe fața lui Jace.

— Ce vrei să spui? De ce altceva m-aș opune?

Ea înghiță în sec.

— Pentru că...

Pentru că mi-ai spus că nu mai ai sentimente pentru mine și, vezi tu, asta-i foarte stâjenitor, fiindcă eu încă mai simt ceva pentru tine. Și pariez că știi asta.

— Pentru că nu vreau ca sora mea mai mică să se țină după mine peste tot?

Era o notă stridentă în glasul lui, pe jumătate zeflemea, pe jumătate altceva.

Respect p Ascensorul sosi cu un zdroنănit. Împingând poarta la o parte, Clary păsi înăuntru și se întoarse cu fața la Jace.

— Nu merg pentru că vei fi și tu acolo. Merg pentru că vreau să-o ajut pe mama. Pe mama *noastră*. Trebuie să-o ajut. Nu înțelegi? Dacă nu fac asta, să-ar putea să nu se mai trezească niciodată. Încearcă măcar să te prefaci că-ți pasă puțin.

Jace își puse mâinile pe umerii ei, atingându-i ușor cu vârful degetelor pielea de la marginea gulerului, trimițându-i fiori nelalocul lor, incontrolabili, prin toți nervii. Sub ochii lui apăruseră umbre, observă fără voie Clary, și sub pomeți, obrajii îi erau supți. Tricoul negru pe care-l purta nu făcea decât să-i scoată și mai mult în evidență pielea plină de zgârieturi și genele întunecate; era un studiu în contraste, demn de a fi pictat în tonuri de negru, alb și cenușiu, cu pete aurii îci și colo, ca ochii lui, pentru un accent de culoare...

— Lasă-mă pe mine să-o fac. Vocea lui era blândă, stăruitoare. Pot să-o ajut eu pentru tine. Spune-mi unde să mă duc, de cine să întreb. O să-ți aduc ce-ți trebuie.

— Madeleine i-a spus vrăjitorului că eu voi fi cea care va veni. O așteaptă pe fiica lui Jocelyn, nu pe fiul lui Jocelyn.

Mâinile lui Jace se strânseră pe umerii ei.

— Păi, spune-i că e o schimbare de plan. O să mă duc eu, nu tu. *Nu tu*.

— Jace...

— Fac orice, zise el. Orice vrei tu, dacă promiți că rămâi aici.

— Nu pot.

El îi dădu drumul, de parcă ea l-ar fi împins.

— De ce nu?

— Pentru că, zise ea, e mama mea, Jace.

— Și a mea. Vocea lui era glacială. De fapt, de ce nu ne-a abordat Madeleine pe amândoi în problema asta? De ce numai pe tine?

— Știi de ce.

— Deoarece, spuse el, chiar mai rece de data asta, pentru ea tu ești fiica lui Jocelyn. Eu voi fi întotdeauna fiul lui Valentine.

Trânti poarta ascensorului, închizând-o între ei. Pentru o clipă, ea se uită la el prin ochiurile porții — împletitura metalică îi împărtea fața

într-o serie de romburi înrămate în metal. Un singur ochi auriu se uita la ea printr-un romb, furios și scăpărând mânie venită din adâncurile lui.

— Jace..., începu ea.

Dar cu o smucitură și-un zdroncănit, ascensorul deja se pusesese în mișcare, coborând-o în întunericul tăcut al catedralei.

— Pământul către Clary! Simon flutura mâinile către ea. Ești trează?

— Da, scuze.

Se ridică, scuturându-și capul ca să-l limpezească de încețoșări. Atunci fusesese ultima oară când îl văzuse pe Jace. Nu răspunse la telefon, când îl sunase, mai târziu, așa că ea își făcuse planurile de călătorie cu familia Lightwood, folosindu-l pe Alec, fără chef și stânjenit, drept persoană de contact. Bietul Alec, prins între Jace și mama lui, întotdeauna străduindu-se să facă aşa cum era mai bine.

— Ai spus ceva?

— Doar că mi se pare că s-a întors Luke, zise Simon și sări de pe birou, exact când ușa dormitorului se deschise. Și iată-l!

— Bună, Simon.

Luke vorbea calm, poate un pic obosit — purta o jachetă ponosită din denim, o bluză de flanelă și reiați vechi, îndesați în bocanci care arătau de parcă fuseseră noi cu zece ani în urmă. Ochelarii îi erau ridicăți pe creștetul capului, peste părul castaniu, care părea acum inspirat cu mai multe fire cărunte decât își amintea Clary. Sub braț ținea un pachet pătrat, legat cu o panglică verde. I-l întinse lui Clary.

— Ti-am adus ceva pentru călătoria ta.

— Nu trebuia să faci asta! protestă Clary. Ai făcut deja atât de mult...

Se gândeau la hainele pe care îi le cumpărase după ce tot ce avusese ea fusesese distrus. Îi dăduse și un telefon nou, și materiale noi de desen — asta fără să-l fi rugat ea. Aproape tot ce avea în momentul acesta era primit cadou de la Luke. *Și nici măcar nu ești de acord cu faptul că plec.* Acest gând din urmă atârna nerostit între ei.

— Știu. Dar am văzut-o și m-am gândit la tine.

Îi dădu cutia.

Respect p Obiectul dinăuntru era înfășurat în mai multe straturi de hârtie de mătase. Clary rupse hârtia și dădu cu mâna de ceva moale ca blana de pisică. Scoase o scurtă exclamație. Era o mantie de catifea verde ca sticla, de modă veche, cu o căptușelă aurie de mătase, cu nasturi de alamă și cu o glugă largă. Ea și-o așeză în poală, trecându-și mângâietorul mănilor peste materialul moale.

— Seamănă cu o haină pe care ar purta-o Isabelle! exclamă ea. Cu o mantie de voiaj a unui vânător de umbre.

— Exact. Acum o să fii îmbrăcată și mai mult ca unul dintre ei, zise Luke, când vei fi în Idris.

Ea își ridică privirile spre el.

— Vrei să arăt ca unul dintre ei?

— Clary, ești unul dintre ei. Zâmbetul lui avea o nuanță de tristețe. De altfel, știi cum îi tratează pe străini. Orice poți face ca să te integrez în...

Simon scoase un sunet ciudat, iar Clary se uită, vinovată, la el — aproape că uitase că era și el acolo. Simon se uita foarte atent la ceas.

— Ar trebui să plec.

— Dar de-abia ai venit! se împotrivi Clary. Am crezut că-o să rămânem împreună, să ne uităm la un film sau ceva...

— Tu trebuie să-ți faci bagajul.

Simon zâmbi, luminos ca soarele de după ploaie. Ea aproape că-l crezuse că nu-l supărase nimic.

— O să trec mai târziu să-ți spun la revedere.

— Oh, haide! protestă Clary. Rămâi...

— Nu pot. Tonul lui era ferm. Mă întâlnesc cu Maia.

— Oh. Perfect, zise Clary.

Maia, își spuse ea, era simpatică. Era deșteaptă. Era frumoasă. Era, de asemenea, vârcolac. Un vârcolac îndrăgostit de Simon. Dar poate că aşa trebuia să fie. Poate că această nouă prietenă trebuia să fie din Lumea de Jos. La urma urmelor, și el era acum un repudiat din Lumea de Jos. Teoretic, nici n-ar mai fi trebuit să-și petreacă timpul cu un vânător de umbre precum Clary.

— Atunci, cred că-i mai bine să pleci.

— Da, cred că-i mai bine.

Ochii negri ai lui Simon erau de nepătruns. Asta era ceva nou — în totdeauna putuse cări în ochii lui Simon, înainte. Se întrebă dacă era un efect secundar al vampirismului sau ceva cu totul diferit.

— La revedere, zise el și se apleca sărute pe obraz, dându-i părul la o parte cu o mâna.

Apoi se opri puțin și se dădu înapoi, cu o expresie șovăitoare. Ea se încruntă surprinsă, dar el deja plecase, trecând pe lângă Luke și ieșind pe ușă. Auzi ușa de la intrare bufnind, în depărtare.

— Se poartă atât de *ciudat!* exclamă ea, strângând la piept mantia de catifea, ca pentru a se liniști. Crezi că e numai din pricina chestiei de vampir?

— Probabil că nu. Luke părea ușor amuzat. Când devii repudiat nu ti se schimbă și modul de a privi lucrurile. Sau de a-i privi pe oameni. Dă-i timp. Ai rupt prietenia cu el.

— Ba nu. El a rupt-o cu mine.

— Pentru că nu ești îndrăgostită de el. Asta e o situație nesigură și cred că el se poartă cu eleganță. O mulțime de adolescenți s-ar îmbufnă sau ar pândi pe sub fereastra ta cu o cutie cu pocnitori.

— Nimeni nu mai folosește cutii cu pocnitori. Erau la modă în anii optzeci.

Clary se dădu jos din pat și îmbrăcă mantia. O închise la nasturi până sus, răsfățându-se cu senzația plăcută a catifelei.

— Vreau doar ca Simon să fie din nou normal.

Se uită la cum arăta în oglindă și rămase plăcut surprinsă — verdele îi scotea în evidență părul roșu și îi făcea culoarea ochilor mai intensă. Se întoarse spre Luke:

— Ce zici?

El se sprijinea de catul ușii, cu mâinile în buzunare; când se uită la ea, o umbră trecu pe fața lui.

— Mama ta avea o mantie exact ca asta, când era de vîrstă ta, se mulțumi el să spună.

Clary strânse manșetele mantiei, îngropându-și degetele în moliciunea lor. Auzindu-l pomenind de mama ei și văzând tristețea expresiei lui, îi veni să plângă.